
AKCYDENCYJA (2) *sb pl t*

-cya : -tia (1 : 1).

Nagłosowe a jasne (1 r. nie kreskowane), końcowe prawdopodobnie pochylone; tekst nie oznacza é.

N akcydencyjã (1). ◊ A akcydencyjã (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu: akcydencyje, w innym znaczeniu.

fil. Przypadłości, cechy niekoniecznie z istotą rzeczy związane [accidens Łac śr] (2) :

Szereg: »akcydencyja albo osoby; osoby albo akcydencyja« (1 : 1): chleb nie zoftáie chlebem/ áni wino winem/ iedno zwirzchnie áccidencya álbo ofoby/ iáko białość/ wielkość/ okrągłość y ímák chlebá y winá/ [...] zoftáią. Wuifud 164, 164.

DM